

drag, men det syntes mig at være Tilfælde. Jeg mener altsaa, at det er et Forslag, man kan gaa ind paa. I den Kommissionsbetænkning, jeg nylig omtalte, findes der nu ogsaa et Forslag om, at naar Manden var Medlem af en Sygekasse, skulde ogsaa hans Hustru og Børn have frit Hospital. Der var ganske vist det at mærke, at man gik ud fra, at Manden hidrog noget selv, men Hustruen og Børn under 15 Aar skulde som sagt have frit Hospital, og ser man hen til Hospitalernes Oprindelse, hvorefter de vare milde Stiftelser, var der heller intet at indvende derimod. Jeg tror altsaa ikke, at der er noget til Hinder for, at vi kunne vedtage et Sygekasseforslag af samme Indhold, og skønt jeg ganske vist ikke kan røbe noget om Arbejderne i det Udvalg, som har med denne Sag at gøre, vil jeg dog sige, at der foreligger i Sygekasseudvalget et Forslag, hvor dette Spørgsmaal om frit Hospital er rejst. Endnu vil jeg tilføje, at det muligt vil lette Bedtænkelsen af Sygekasse-loven overfor den nuværende Regering, hvis dette Forslag vedtages, thi saa kan man ogsaa sætte Regeringens Tilskud lavere, end man ellers kunde, om man end maa højere op, end Regeringen vil. Hvis man ikke faar et saadant Forslag vedtaget, for at komme dem til Hjælp, som ere de fattigste, maa man sætte Tilskuddet højt, da de fattigste ellers ikke faa Nytte af Sygekasseinstitutionen. Jeg skal nu gøre nogle formelle Bemærkninger, for det første med Hensyn til det, at der skal være fri Begravelse. Det forekommer mig at være vanskeligt at faa dette ind under det nuværende Lovforslag, thi saa vidt jeg forstaa, kan der efter § 1 kun være Tale om to Ting: det offentlige Pligt at komme til Hjælp med Hensyn til det nødvendige til Livets Ophold og dets Pligt til at hjælpe i Sygdomstilfælde, men Begravelse er hverken det ene eller det andet af disse to Ting, og det er derfor for mig noget tvivlsomt, om den kan komme ind under det nuværende Lovforslag. Faktisk er det imidlertid, at det er stiet i Endringsforslaget, skønt det er i Strid med denne § 1, der danner Grundlaget for hele Lovforslaget. Rent formelt vil jeg sige, at Endringsforslaget synes mig ikke heldig affattet. For det første er der brugt Ord, som ere ganske overflødige. Meningen kan saaledes ikke være den Hjælp, der maa ydes, men den, der ydes i og for sig. Dernæst staar der „den trængendes eller Familjens Underhold“. Den trængende er i det ene Tilfælde, naar man ser hen til Sygehjælp, den, der er syg, men den trængende er, naar man ser hen til Begravelse, dog vel næppe den, der begravnes. Altsaa passer Ordet ikke ganske paa de i det

foregaaende nævnte Tilfælde. Dernæst findes der den Betegnelse: „den, der modtager Hjælpen“. Jeg veed ikke, om det er den samme som den trængende. Jeg skal næsten antage, at det skal være den samme, men saa vil jeg foreslaa, at det bliver udtrykt med de samme Ord i det samme Punktum i den samme Paragraf. Det er nødvendigt at gøre saadanne Endringsforslag saa klare som muligt, og jeg haaber, at den ærede Ordfører ikke vil tage mig denne Bemærkning ilde op. Den ærede Ordfører syntes mig i Gaar at være lidt bitter mod dem, der mente, at Endringsforslagene ikke alle forelaa i den bedst mulige Skikkelse. Det er en Fejltagelse fra den ærede Ordførers Side. Vi ere nødt til her i Tinget ogsaa at arbejde paa, at Lovforslagene blive behandlet her saaledes, at de kunne forstaaes af Folk og lærlig kunne forstaaes af dem, der ikke ere vant til at fortolke Love, men jeg kan ikke nægte, at i den Skikkelse, hvort Lovforslaget her foreligger, og med Endringerne dertil, er det affattet paa en saadan Maade, at det er vanskeligt at forstaa, saa at jeg maa anse det for ønskeligt, at man i Udvalget, hvis man kan faa Tid dertil, hvad jeg synes, man maa kunne gaar det ordentlig igennem og se at faa det klart. Jeg maa jo ikke komme ind paa de tidligere Paragraffer, som vi ikke mere forhandle, og jeg skal derfor kun fort nævne, at § 2 er den mærkeligste Efterfølger af § 1, som tænkes kan. Medens § 1 omhandler det offentlige Forpligtelse i de i Paragraffen omhandlede Tilfælde, begynder § 2 saaledes: „Saa længe Ægtefælden ikke er endelig ophævet, er Manden pligtig til at forsørge sin Hustru . . .“; skønt der ikke har været Tale om Ægtefælden i den foregaaende Paragraf, dumper man her ned i Ægtefælden uden noget foregaaende Bortfald. Og saa dette Udtryk: „Saa længe Ægtefælden ikke er endelig ophævet“, det er meget uheldigt. Meningen er, at man vil sige: „Saa længe Ægtefælden bestaar“. At udtrykke dette saaledes: „Saa længe Ægtefælden ikke er endelig ophævet“, for at faa Separationstiden med, er en Maade at srive Love paa, som er forkastelig. Den Maade, hvorpaa det er udtrykt, kan bringe til at tro, at man er begyndt at ophæve Ægtefælden, medens Meningen er, at det bestaar. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. (Udbrydelse). Jeg veed godt, der her henrykkes til Separation, men Meningen er en Fastslaaen af, at Manden er Forsørger, saa længe Ægtefælden bestaar. Det skal jeg imidlertid ikke komme videre ind paa, da det som sagt er en Paragraf, der ikke ligger for. Derimod ønsker jeg at udtale mig om Endringsforslaget under Nr. 56. Jeg kan her